

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання X № 91 (1103) ЧЕТВЕР, 31 ЛИПНЯ 1969 р. Ціна 2 коп.

ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК

ЧЕСТЬ МОЯ, СОВІСТЬ МОЯ

За кілька десятків кілометрів від Олександрівки розкинулася Красносілка, а докола неї — тисячі гектарів урожайних пшениць, соняшн, буряків... Гарне село не тільки зеленими лавандами, вулицями та сонячними ставками — тут живуть працьовиті люди, яким щирості і гостинності не позичати, які по-справжньому зміють шанувати хліб і любити красу.

І скотрат стає приємним, коли дошлудешся, що майже на всіх ділянках роботи працює молодь, що хлопці та дівчата не заради доброго заробку залишилися в рідному селі, їх ставлення до праці — множити честь хлібодара, честь комсомольського племені, честь рідного колгоспу.

На тракторних станах, фермах, у будівельних бригадах — куди б не пішов — скрізь молодь. Залюбки вони беруть на себе довіру колгоспників, неспокоем, Правління колгоспу не помилилося, коли призначило заві-

дуючою фермою Марію Вишник. Пилі дівчата ферми — одні серед кращих дзярок району.

Та й взагалі майже всі керівні посади в артілі — в руках молодих. Ось вони: Володимир Павликов — головний агроном, Леонід Овсяний — головний інженер, Галина Трубенко — зоотехнік, Григорій Юрченко — бригадир тракторної бригади... Всі вони в свій час виїздили з села, виїздили до училищ, технікумів, інститутів, щоб опісля повернутися в Красносілку, зробити її ще кращою.

Не так давно покоління ветеранів колгоспної праці подарувало молоді села гарний Будинок культури на чотирот міській, незабаром юні красносілки отримують від старших братів і сестер нову школу.

Вітється любити труд.

Не нурайтеся рідного села.

— Комуністична мораль, свідомо дисципліна, — говорять секретар комсомольської організації колгоспу Василь Богаченко. — Все це не просто теми принципових розмов, вони промінють чесним відношенням до праці.

Жити по Іллічу.

Вітється по Іллічу.

І тоді честь твоя, совість твоя стане кришталеву чистою, а праця зародить вічним ужином молодості.

Сьогоднішній номер «Молодого комунара» — відповідь на одне із запитань Ленінського заліку — «Як ти ставишся до праці?». Залік складають комсомольці та молодь села Красносілки Олександрівського району.

мар... Навіть найбільш до-свідчені трактористи, комбайнери можуть позаздрити хлопцям: енергії — хоч відбавляй, уміння вистачає. А секрет один: любов до професії. Міг же, повернувшись із Армії, Анатолій Чухно знайти роботу нетрудну, заробітну. Але попросив правління колгоспу знову посадити на трактор.

А на фермах? Валентина Макодьоба, Олена Грив, Валентина Заславська... Друге місце в районі займають дівчата по надоях молока. І хто може сказати, що все це їм дається завиграшки?

Ми не стримуємо тих, хто пакує чемадани, полишає село. Знаємо: коли в тебе душа істинно хліборобська, то не сьогодні — завтра знову повернешся до батьківського порогу. Так трапилось і з Олександром Мартинюком та його дружиною Алісою. Працювали, як і більшість молодих колгоспників, заробляли добре. Та закортіло податися в місто. Ніхто не їздив, не агітував молодят, самі вони згодом зрозуміли, що не мати їм повного щастя без Красносілки, без степового простору, без отих кучерявих верб, що схилили розкішні коси над ставом.

Час — золото. І особливо зараз, коли готуємо трудові дарунки Ленінову ювілею. Це розуміє наш колгоспник, намагається якомога раціональні-

ше використати кожен день, кожну годину. Ото ми й перестали практикувати зустрічі з людьми, де несуться з трибун довгі промови. Навпаки — керівники артілі йдуть на токи, ферми, тракторні стани, відповідають лише на задані запитання. А запитання бувають найрізноманітніші. Починаючи з того, скільки така-то площа дає зерна з гектара, і аж до того, якою фарбою ліпше пофарбувати вікна у новій хаті...

Це можна сказати і про збори. Вони проводяться без попередньої інформації, а просто — пропонується тема для обговорення. Ось і нещодавно в першій тракторній бригаді зайшло про поліпшення випасу в балках та ярах. Не встигли оголосити мету зборів, як з місць почулося:

— Для чого заорюємо долини?

— Біля ярів теж плуг розгулявся, ніде й курці клонуть...

— Засіваймо лісі гори багаторічними травами.

Молодь радить, міркує молодь. Для загального добра. І ми, правління, прислухаємося до голосу хлопців і дівчат. Як до повноправних хазяїв землі.

Так, у нашої молоді — комсомольське ставлення до праці.

Ю. КОВАЛЕНКО,
голова колгоспу «Шляхом Леніна».

ТИ — ХАЗЯЙН

Скажи мені, як ти працюєш, і я скажу, хто ти...

З роками все помітніше відповідальність людини за доручене. Маю на увазі людину молодшу, котра з кожним днем виростає духовно, самодисциплінується, вміє критично оцінювати свої трудові набутки. І тоді, як добірні зерна в колосі, колектив гуртується в цільне ядро, міцніє своєю переконаністю.

Взяти б для прикладу тракторні бригади. Пра-

цюють тут переважно молоді механізатори, які й виносять на своїх плечах всі основні польові роботи. І там, де важче, завжди — комуністи, комсомольці. Анатолій Чухно, Олександр Мишустін, Тарас Мудрицький, Іван Кра-

...Трактористи і комбайнери, дзярки і продавці, лікарі і вчителі... Зустрінуть на вулиці, обмінуються новинами. Один збирає по сорок центнерів пшениці з гектара, другий дітям повідав невідому сторінку світу... Цікаво, кожному цікаво пошвидше дізнатися — чим буде новий запланований день, якими новими барвами заграє сонце над Красносілкою?

Фото Леоніда БРАНКА.

ЛЕНІНСЬКА ЛЕТУЧКА ЖУРНАЛІСТІВ

Підготовка до сторіччя з дня народження Володимира Ілліча Леніна зараз у центрі уваги редакцій газет, радіо і телебачення. З метою вивчення, узагальнення та поширення найкращого досвіду висвітлення підготовки до ленінського ювілею 29, 30 і 31 липня в республіці проводяться ленінські летучки журналістів.

Ленінська летучка журналістів відбулася позавчора в Кіровограді. В ній взяли участь працівники газет «Кіровоградська правда» і «Молодий комунар», обласного радіо і телебачення, журналісти з Києва, Одеси, Черкаса. Учасники летучки в своїх виступах підняли питання зобов'язаності до ювілею В. І. Леніна, відзначили працівників, які виявили найбільше ініціативи у розробці ленінської теми, ділилися планами на майбутнє.

З оглядами матеріалів газет, радіо і телебачення виступили член редколегії, завідувач відділом партійного життя «Кіровоградської правди» П. В. Редько, завідувач відділом пропаганди «Молодого комунара» В. А. Цвях, редактор обласного радіо В. О. Сандул, головний редактор обласної студії телебачення О. С. Чернецький. В обговоренні питань порядку денного взяли участь завідувач відділами обласної газети М. С. Соколовський, Д. А. Спектор та інші.

На летучій виступили заступник редактора одеської обласної газети «Чорноморська комунa» Б. І. Дубров, редактор Черкаського обласного радіо Ю. І. Колісниченко, голова бюро обласного відділення Спілки журналістів А. П. Мостовий, редактор республіканської газети «Сільські вісті» М. Г. Іщенко.

Летучка дала журналістам змогу ознайомитися з кращим досвідом висвітлення ленінської теми, конкретно проаналізувати стан підготовки колективної редакції до славного ювілею. Вона сприятиме дальшій активізації творчої ініціативи журналістів області.

Найперші промені чола торкають мудре,
Найперші квіти йдуть з рясного саду,
Найперші краплі молоді зливи —
На простоті,
на величч, на думі,
На митті осяяній,
Що проросла у вічність
Углиб і вищр,
у безкінечність світу.
Ні, не здається,
То я твердо знаю:
Коли прийшов Ілліч у Красносілку —
Джерел цілющих райдуги загарали,
І вікна повернулися до сонця.
Ось він стоїть,
Немов вернув з роботи,
Ось він іде у кожну світлу хату,
І молодю,
і зорятю,
і любо
В ясних очах,
Як добрий день,
Як доля.
Я бачив сам:
К його долоні теплії
Хилився колос.
Повен,
красн колос,
Тоді крайнебо розцвітало сонцем
І нахло хлібом.
Я бачив сам,
Як урочистий сонях
Тягнув до нього голову чубату,
Племи вінок дівчата,
Заплітали
У білим-біле полум'я ромашок
Барвінок
та чебрець пахучий.
І в серці.
у великій серці —
Була поле...
Ото й ідуть до нього поселити,
Ото й ведуть із ним розмову щирю,
В тривожі.
в радіоцях,
у мріях —
Сам не сам,
Як білий світ над степом просто небо,
Як новий світ,
Та й молодий,
прекрасен,
У ритмах праці юності і весен,
Товариш Ленін,
Вчуки Революції
Несуть в серцях вогонь знамен
багряних!
не шукати нам доріг легких,
І не горнутись нам до сунукою,
Говарши Ленін,
Вірою святою —
З тобою!
...Найперші промені чола торкають
мудре,
Найперші квіти йдуть з рясного саду,
Найперші краплі молоді зливи,
Найперші.
Валерій ЮР'ЄВ.
Красносілка — Кіровоград.

На питання Ленінського заліку

„ЯК ТИ СТАВИШСЯ ДО ПРАЦІ?“

Відповідає молодь села Красносілки Олександрівського району

ЧЕСТЬ МОЯ СОВІСТЬ МОЯ...

Токар

Валентин Синьогуб:

— Це було кілька років тому. Зустрі мене голова колгоспу Юрій Кирилович та й каже: «Чув я, Валентине, що збираєшся до Кривого Рога їхати...» Так, — кажу, — хочу поступити в профтехучилище. «А чи не податися б тобі у Ставдла, доброго майстра токарної справи знаю. При тамтешньому відділенні «Сільгосптехніка» й одержиш гарну спеціальність».

Задумався я тоді. Справді, чого б не послухати? Он як для колгоспної майстерні токарі потрібні!

Пойшов.

Тепер працюю. І не шкодую, хоч іноді доводиться до пізньої ночі не виходити з майстерні.

Ось і сьогодні. Став до верстата на світланку. Треба було для причепа пальці точити, а ще ладнати зламаний вал до жатки. Самі розумієте: живи...

Дружина радить частіше гратися з Сергієм.

Що ж, вона теж має рацію!

Вагар хлібопекарні

Лариса Бондаренко:

— А ви пробували нашу, красногільську палияницю? Смачної, мабуть, немає в цілому світі! Недарма ж отримуюмо замовлення не тільки від колгоспників сусідніх сіл, а й з райцентру.

А надходить осінь — вся наша пекарня пахне весільними шинками. Старуються тоді Рая Тихоненко, Лариса Підкамінна, Рая Тязнирадно... Справжній хороровод шинок шикуються між високих красногільських палияниць!

Люблю після роботи вийти в поле, спитися над золотистою нивою і наслухувати мелодію колосся. А потім візьнеш на долоню оте запашне диво — нелов соляниці промінці торкаються твоєї руки... Приємно і хороше! Малі зернята, а силу велику мають.

Ми не сіємо хліб, не збираємо урожаю, але вважаємо себе теж хліборобами. У прямому розумінні цього слова. Адже наш труд — продовження неоспанних ночей і трактористів, і комбайнерів. Всі ми діти одного кореня — кореня мовові до землі, до праці, до журавлів над стеном.

СТРІЛКА ГОДИННИКА пере-повзає за п'яту. Якраз час, коли треба збиратися до-дому. Але дівчата не поспішають: Лариса Товкач під-бирає до сукні кольорові гуд-зики, Валентина Крохмальова прострочує комірець блузки. Цокотить швейна машинка і но-венької, Алли Калиниченко. Не тому затримуються молоді май-стри, що не впоралися за робо-чий день. Просто хочеться швидше побачити замовників у новому вбранні. Ото й сидять над шитвом, докінчують.

Ва нею ще і... дівчата, шлодиці. Бач, вони довідалися, що до майстер-ни привезли но-ві тканини. Квіт-часті, мов рай-дуги, однотонні, з такою голу-бізною, що аж олям бол'яче, кили довго ди-влявся...

Пригадую, на перших порах, кили тільки від-крилася май-стерня, нам до-

Місія краси

рив мало, на пальцях можна перелічити, а бажаними носили модні сукні, костюми, блузки — сотні. Та ще й із сусід-ніх сіл приходять замовники. Хтось там побачив у журналі оригінальну робочу вдяжку, комусь потрібно на вихідні до-бротний костюм...

Сьогодні, як ніколи. Зайшов слюсар Алік Мартинюк.

— Ну, як дівчата, готовий ко-стюм?

— Можеш приміряти.

Алік прискіпливо розглядає.

Все до ладу. Не гірше, ніж у райцентріському ательє.

— Хоч і до загу в такому ко-стюмі...

Не встиг вийти Мартинюк, як на порозі з'являється Ніна Криворот, працівник бухгалтерії.

вдилося шука-ти замовників. Але то було дано. Зараз найліпша рекла-ма — речі, по-шиті власноручно. Не встиг-ли котрась із дівчат вийти на вулицю у новому платті, як другого дня в майстерні вже повно її подруг. Та кожній хо-четься якоїсь нової деталі, ви-гайки. І нам доводиться мізку-вати.

— Спасибі, Ларисо...

— Дякуємо, Маріє...

Похвала похваляю, але ж все-таки не заради неї ми працює-мо. Головне, що молодь села на-мається одягатися просто і модно. Зі смаком. І від того нам-пріємно. Адже наша скромна

ТІК НАГАДУЄ місце, де промивають золо-то. Щоправда, тут його просявають. Рівномірно гуркоче «ОВ-20», високо піднявши рукав, з якого цілий день летіть му-сянжовий струмок. З ран-нього довітку і до піз-ньої ночі не відходить від нього механізатор Мико-ла Докієнко.

— Добрий ранок, дів-чата! — гукає з кабіни водій Іван Приймак. — До-о-брій ранок! — виспівають дуетом Таїса Безрека та Олена Синь-огуб.

Іван розвертає свого «ГАЗ-51» і від криває борти... Сонце роз-брикує гар-ячі проме-ні. Високо не-бо дзвенить, як голу бий й дзвін.

До мене в цей час на ваги під'їжджає молодий водій Леонід Іщенко. Че-рез кілька хвилин він бу-де мчати до Олександрів-ки, де знаходиться елева-тор.

Сьогодні день особливо сонячний. Спека з самого ранку почала снувати тон-ке прядиво на обрії. На

току сірими лискучими хмарами лягає полова, яку дівчата згрібають в окремі купи.

— Оленко, скільки? — гукає мені шофер Во-лодимир Кивгила. — Двадцять сім, — від-повідаю.

— Чудово! Так, дійсно непогано. Адже першою ходкою Во-лодимир повіз 27 центне-рів зерна. Його колега Анатолій Заславський на-броб 26 центнерів.

День підкручує стрілки годинника. Але на току так само невтомно гуде «ОВ-20», і механічний на-

вантажувач, вигнутий зиг-загом, безперестанку ру-хає стрічковими конвеє-рами. Вправно і швидко під-грібають зерно дівчата Галина Богаленко, Віра Пе-ресунько, Наталка Муляв-ко...

Вечір наступає непомі-тно, ніби підкрадається із-за околиці. Сутінки пе-

леною затягують синій не-босхил. — Олено, добрий вечір! — Добрий вечір, Васи-лю!

Василь Богаченко, секре-тар комсомольської ор-ганізації колгоспу, зупи-няє свою «Яву» і підходить до мене. — В другій бригаді го-ра вища! — говорить, по-казуючи рукою на тік.

— Значить, ревіє 25 160 центнерів мало вивезли. — А ви? — Гадаю, що завдання вико-нали.

Справді, сьо-годні хлопці і дівчата працювали на совість. Можна сміливо сказати: з комсомольсь-ким вогником... Тік уже залитий сьайом електрики. Як і вдень, до навантажувача під'їд-жають «ГАЗи», виповнюю-чи кузови бронзовими злитками.

Працюватиме наш тік 12 днів. За цей час він пе-

ривіє 25 160 центнерів пшениці. Ось стала на ваги ос-тання машина. Я можу підрахувати, скільки сьо-годні вивезено нового хліба.

Наостанку блимнув фа-рами грузовика за рога-ми вулиці зовсім молодий шофер Сашко Крамар. Я вписую в свій робочий щоденник цифру 1343. Денна норма — 800 цент-нерів.

Це лише одна сторінка буднів току. Вписали в неї свої трудові здобутки комсомолія і молодь на-шого села. О. СТЕЛЬМАХ, вагар току № 1.

ОДНА СТОРІНКА

Тарасові

Вони сиділи поруч на поко-робленій дерев'яній лавці. Од-ному з них вітер кувивав сиві ву-са, іншому — воронове крило густо-го чуба. Старий мружився на гаря-че липнєве сонце і в його очах гра-ли мудрі іскришки. Спогади довгою вервечкою тягнулись через десяти-років, вихоплюючи з пам'яті гуркіт ковадла, відлуння жорстоких боїв, п'ятикутні зорі над суворими обе-лісками.

Молодий думав про літні голубі вечори, про неспокійні будні меха-нізаторів, про майбутні естрімки пшя-ли, а ще про потаємне, інтимне.

Вони думали кожен про своє...

— Дивний він, цей світ пам'яті. Іноді з моря глибокою в 70 років він витягає далеку юність, але найчастіше в його сіті попадають ті дні, які і провів біля спекотного тора в кузні. Тридцять років руки мої тримали молот. Делені, бороли, сани, піла... Скільки їх я пилував і вигаруваві! За-сінався і колесився дорідна шпешниця, інструментувалися зелені стебла кукурудзи, наливалися червоном сонцем туї кулі немідорів — і моя тут праця була.

Жива. У несіявонні роки в такий час у селі залишалися немінні старики та ді-ти. У поле виходили всі, хто був здат-ний хоч підійняти колосок із землі.

Чоловіки косили, туними перевеслами обхоплювали молодіші важкі снопи.

Стерня до того набивала нам ноги, що підшови дубили, і ми вже не відчували болю, наступаючи навіть на будки.

І все ж ми не скаржились на нашу долю. Бо хліб — це святиня. Той, хто виплекав його своїм потом, своєю нелег-кою працею, ніколи не може ремствувати на те, що важко його збирати...

Я не знаю, чи теперішні механізато-рач більше дістається роботи по ремо-нту сільськогосподарського інвентаря, ніж тодішній ковалю, але те, що їм легше, в цьому не сумніваюся. Найбодовніше наше знаряддя праці: горно, ковадло, мо-лот, катілд, із «спешницю» — брезентовий фартух і рукавичи.

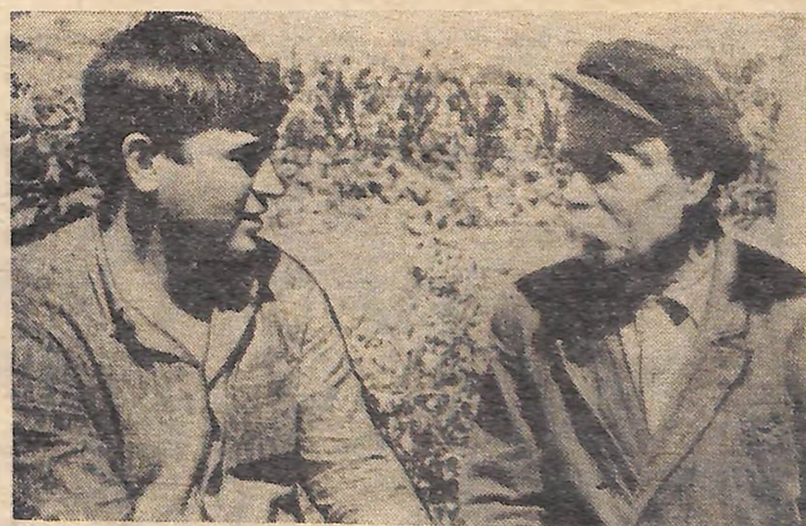
Проте свідомість хлібороба була у нас високого гарту. Ніколи ми не рахувалися із часом і якщо треба, то не виходили з кузні добами.

За багаторічну працю в 1958 році уряд нагородив мене орденом «Знак пошан-ни»...

Невід пам'яті. Він витягає з глибокого спо-ву фронтні дорони. Я їх торував з 1941 по 1945 рік.

На моїх очах відбузувалася Красно-сілка. Уже до 1947 року в селі було спор-уджено 20 житлових і 23 господарських будівель. Саме тоді я знову змінив ган-тітку на ковальський молот...

...Сильвестр Максимович. Стель-мах пригладив вуса і повернувся до Тараса Мудрицького: — Так, тобі коня не треба підку-вати? — Тобто «Т-74»? — А чому б і ні! Хоч я й на пен-

сії, а проте ще зміг би приклепати пару підков. — Не ті нам підкови треба, діду. Тарас хитро підморгнув: — Сильвестр Максимович, коли б

Бібліотекар Валентина Докієнко:

— Рік підготовки до Ленінського заліку особливо позжавамо наших читачів. Комсомольці та молодь села, крім художньої літератури, цікавляться творами Ілліча, вивчають їх. Звичайно, не тільки заради свого

Чабан Віктор Проценко:

— Коли овиниши отару на пасовище, здається, на зелений килим трави спадає біла хмара. А часті хма-ри на високому небі нагадують моїх овиць. Якби-то я зміг малювати... Неповторна картина прийшла б не в одну світлу хату. Працюю старшим чабаном. Тисячі вітців під моєю орудою. Доводяться впра-

Доярка Валентина Піддубко:

— Не звертайте уваги, що я весь час посміхаюся. Така вже моя вдача. Правда, коли починають нада-ти надой, тоді картаю себе: дороготає! І все ж корови люблять бачити мене веселою. Моє річне зобов'язання? 2400 кілограмів молока.

ідейного гарту дівчат на нові овожда, і пере-ворить причіп словом, за ко-діється думка Проценко. «М-зерна Леніна, риста Тараса

влятися Гриши Стриженому ку-точку кр професор, ж-твом. З добро-новій Красно-Копітка нап-тільки з повн-до неї. Відкрию щ-ніж з нашої і-зі.

Пезабаром зб-здається, це-раку надюю-нового молока. Своєю робо-кицями бил-ницю. І ось-леною групою. На звертат-Може, це т

Оба розсміялися... Якощо порівняли нашу творчорну бригаду з 2 із кузницею, то, звичайно, во-ни нам врівняються. Перше, в кузні ні-мав не було телевізора «Рекорд-4» і радіо «Рекорд-60». Потім, мабуть, не-було і навіть й кімнати відпочинку. Та й дівчата біляше нагадували селад брук-ту, на пали, де рівними рядами сто-ять культизатори, сівалки, плаги, трактори. А напроці — коїтиль і топозина алея. Самі саянці. В нашій бригаді 17 механізаторів. Пе-решажо — молодь. Хлопці бойові і, як сказав їм Сильвестр Максимович, ін-ші-а-тивні. Наврешад, до ленінського ювілею ком-сомольсько-молодіжна ланка Віктора Шенченко взяла зобов'язання зібрати до 35 центнерів кукурудзи на площі 142 гек-тарів із ситостію маси по 330 центнерів. Щоправда, їм уже можна й зараз внести поправки в своє зобов'язання. Бо зберуть вони, звісно, більше. До 10-річчя з дня народження В. І. Ле-ніна в особисто зобов'язався виробити 950 гектарів умовної оранки, зекономити 300 кг пального і 40 кг мастила, а також 50 карбованців на ремонтах. Не півавеу. Бо, як сказав би Сильвестр Максимович, не дозволяти хліборобська совість. Та й, крім того, віданшені зобов'язання де цієї зобов'язати дати взятт вся наша бригада. Чоловік на мене кедке «Т-74». Квіч-він довший і стрункий. На скантуванні з ним в кінній половині цього місяця ми з ним відновували зміни завдання на 12 гектарів. Зараз в скіртуго позинию зі своїм ша-парником комсомольцем Анатолієм Чук-

І ЗОРЯНИЙ ПРЕЛЮД

Короткі літні вечори. Не встигнув голубі сутінки оповити село, як, дивись, уже й північ розгортає прохолодні крила. Ото й поспішають красносільці. Одні на спортивні майданчики, інші до бібліотеки. Ще комусь там треба після трудового дня зайти до Будинку культури на релетицію...

Микола Ковтуненко стомився за день. Он яку скирту вигнав з хлопцями біля ферми. Але по закінченні роботи не пішов додому.

— Ходім, Іване, до ставу, — це до тракториста Кирилюка. — Скупасмося, та й на човнах покатаємось.

І чого б ото Іванові не погодитися! Пропозиція блискуча. А тут ще й дівчата по дорозі:

— Куди йдете, хлопці?
— Русалок ловити.

— А ми чом не русалки? Візьміть із собою, — жартує Лариса Підкамінна.

І вже човен ладнається, весла занурюються у воду. Над сріблястим плесом зринає тиха вечорова пісня.

Іван та Микола принишкли. Тільки щось у грудях — стук, стук...

А з берега:

— Ну, хіба не можна без пісні?

Це заповзяті рибалки Сашко Мишустін та Микола Кирилюк. Теж трактористи.

— Ходімо он до того берега, — радить молодий учитель Анатолій Саржевський.

Але й там рибалкам не дуже щастить. Через хвилину-другу у воду — шубовсть! Ще і ще... Тільки кола розпливаються, а метрів за десять од них спершу з'являються голова Сашка Заливи, потім — Валентина Пересунька.

— А де ж Сопільник?

— О, цей шоферюга випірне, мабуть, аж біля того берега.

Справді, Сашко Сопільник виплив там, де його ніхто й не чекав. Блиснув кріпкими м'язами, змахнув руками: правою, лівою, і вже — попробуй його наздогнати!

— А що, хлопці, може, зі мною позмагастесь? — сміється до Заливи та Пересунька заправщиця колгоспного автопарку Катя Проценко.

Хлопці піддають духу. Ще не вистачало, щоб їх Катерина обігнала! Рибалки змотують вудки. Зсипають до купи здобич, розпалюють багаття. А незабаром забулькала запашна юшка, смакують оте неповторне вариво і човнярі, і плавці..

А вечір снує все гущішу й гущішу канву, стелить прохолоду терпкої м'яти.

— Може, будемо кінчати? — опускає волейбольний м'яч Василь Коновал.

— Давай, давай...

— Різаний!

— П'ять — вісім...

Не такої вже вдачі трактористи Микола Уманець, Віктор Мулявка, Андрій Кравченко, щоб залишити гру лише через якісь там сутінки. Тим більше, після того, як приїздили до них волейболісти із сусіднього Баландино. Приїхали, виграли... Тепер треба добре підтренуватися, бо незабаром команда має гостювати у сусідів.

У футболістів теж гаряча пора. Секретар комсомольської організації, він же громадський тренер, Ва-

...Ну, а книга — то світ незвичайний — У однім ескадроні з Корчагіним Весельковим вогнем зорі, Пролітають за обрій мрії!

силь Богаченко застерігає хлопців: — Знайте, в колгоспі імені Горького славна команда.

Та ось відлунали останні удари по м'ячу.

Тільки над ставом чути сплеск весел.

Здіймаючи куряву, вискочив мотоцикл з двору Миколи Уманця, подався на бурти... А сусідки — до Миколиної матері:

— Готуй, кумо, весілля!

І даремно біля Будинку культури раз по раз подає голос баян. Літо повело хлопців та дівчат вечоровими стежками, літо силпе у їх долоні квіти, мов зорі, одміряє незвідане, таємниче щастя...

Але ж ні. Он в освітленому вікні причаїлися за шахівницею силуєти. Тиша. Грас Микола Болдовський та Андрій Бондаренко. Чия буде сьогодні перемога?

Людно і в читальному залі бібліотеки. Одні гортають журнали, інші газети переглядають.

— Глянь, який гарний портрет Миколайчука, — підсовує журнал Олена Стельмах Галині Синьгуб.

— Миколайчука? Це ж з якого фільму?

— «Тіні забутих предків».

У розмову втручається Василь Коновал:

— А ще в якому фільмі грає цей актор?

— «Бур'ян».

— «Сон».

Тек виникає кіновікторина.

Раптом дівчата замовкають. Підводяться.

— Ходім...

Бач, зачули пісню. Співає Євгенія Дзюра народну пісню «Біля річки, біля броду». Завтра виступатиме на току агіткульбригада. І будуть лунки оплески, будуть вдячні слова колгоспників і на адресу Каті Кравченко і Олі Стельмах...

А завідувачий Будинком культури Іван Березій скаржиться:

— Хоч бери та йди до ставу юшку варити. Мало молоді приходять вечорами до моєї господи...

Що ж, літо є літо.

Може, й справді тобі, Іване, тре-

ба йти до розлогих верб, де пахне чебрецем і любистком, де у дівоче серце вселяє липень зоряний прелюд?

За гуркотом моторів не чуєть співаку ні Володимир Юрченко, ні Анатолій Чухно, ні Анатолій Крамар... Ім жинувати од роси до роси. Їх не зманили ніякою заобою. А втім — у хлопців своя вечорова симфонія, добра музика народжується в лункому передзвоні запашних зерен.

Короткі літні вечори.

Репортаж Н. ПАЛІВОВИ,

Фото Л. БРАПКА.

...Ти привидься мені перебіваю У житах в молодому полі, Ти насиня мені соплікою Там, де шляхом ідути толоді.

...А коли в надвечір'я повне З-понад ставу покотить місяць.

Загойдай нас, весільний човне, Вляй у серце любові по вішці.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі м. Кіровоград, вул. Галілки, 2.

Маршрут дружби: Сегед—Кіровоград

Це не було звичайне погравлення перед прибуттям поїзда. Хвилювалися, поглядаючи на годинники, всі: секретар Знамянського міського комсомолу Катерина Гуйва, начальник обласного штабу студентських будівельних загонів Мирон Гладун, секретар парткому колгоспу імені Леніна Доліньського району О. П. Фомуляев, піонери з табору імені Гагаріна, що з квітами прийшли зустрічати гостей.

Нарешті, вилетівши з-за повороту, поїзд Львів — Сімферополь притупив хід і зупинився на станції Знамянка. У вікнах — обличчя, очі з цікавістю роздивляються навколо. Зарубіжні гості, студенти і студентки Сегедського університету, потрапляють в обійми молодих кіровоградців, притискують до грудей букети квітів, на які таке щедре українське літо. Та молоді угорці прийшли не в гості. Вони будуть працювати. На них чекає новобудова в колгоспі імені Леніна Доліньського району.

В складі угорського студентського будівельного загону майбутні фізики, хіміки, філологи, доктор наук Салма Іштван, кандидат наук Людвіг Фабри.

Перекладачі Адель Моллар, студентки Львівського політехнічного інституту, не було роботи, коли звучали слова: «Ленін», «Дружба», «Мир». Пірош Шандор, Бака Іштванне, Марія Мейсарон, Ласло Ласло, Фелфілді Ласло, комісар загону Бака Іштван, як і вся зарубіжна прогресивна молодь, добре розуміють зміст цих слів.

— Ви поїдете, — сказав заступник завідувачого відділом обкому ЛКСМУ Григорій Куцевол, — але залиште на українській радянській землі по собі добру згадку — нову будову. Вона стане однією з тих ланок, що зв'язує юних кіровоградців і вихованців Сегедського університету, вона нагадуватиме нам про взаємні почуття симпатії і дружби.

Автобус з угорськими друзями виїшов на трасу Знамянка — Кіровоград. Далі їх шлях ляже на село Кірово Доліньського району, в колгосп, що носить дороге ім'я Леніна.

В. ДІМІН.

Спорт

ОТЖЕ, „КАРПАТИ“ — СКА

Полтавчора вигналися другий фіналіст Кубка СРСР з футболу: ростовські арміяці з рахунком 1:0 виграли у своїх московських одноклубників.

Як відомо, право на останню етап боротьби за почесний трофей ще раніше забули

«Карпати», у серпня, у Всесоюзній першості фізкультурників, ні дає команди й вирішати, куди поїде кришталевий приз — до Львова чи Ростова. Матч відбудеться в Москві, на Центральному стадіоні імені В. І. Леніна.

У небі—повітряні акробати

ХАРКІВ, 29 липня. (РАТА). Фінішував особисто-командний чемпіонат України з парашутного спорту.

У стрибках з висоти 1000 метрів на точність приземлення кращим «спайпером» став майстер спорту з Запоріжжя Валентин Манченко. Кращою «повітряною акробаткою» стала шофер Луганського авіаспортулубу ДТСААФ Олександра Козаченко.

У командному залку перемога перша команда Харкова, яка в цьому разі підняла заводчалу перекішний Кубок республіканського комітету ДТСААФ. На другому і третьому місцях — парашутисти Запоріжжя і Дніпропетровська.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 1 серпня. Перша програма, 10.00 — Новини. (М). 10.15 — Для старшокласників. «Озовися, син полку!» (М). 10.45 — Концерт. (М). 11.45 — Для школярів. «Вітер мандаринів». «Уссурийський край» (М). 12.15 — Телевісті. (К). 12.25 — Художній фільм «Задіяний постріл» (Кіровоград). 16.30 — Для дітей. «Зірочка» (К). 17.00 — Теленовини. (М). 17.15 — «Калейдоскоп». Популярна естрадна програма. (Ленінград). 17.45 — «На актуальні теми». «Зуби дракона». Телепарис. (М). 18.15 — «Піонерське літо». (Львів). 18.40 — Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 19.10 — Наші оголошення. (Кіровоград). 19.15 — Естафета новини. (М). 20.00 — До Дня залізничника. Концерт. (М). 21.30 — Програма кольорового телебачення. Телевізійний театр мініатюр «13 стільців». (М). 22.30 — «Погляд». Творчий вечір акторів театру імені Пушкіна. (К). 23.30 — Турнір соціалістичних країн з фехтування. (Мінськ). Друга програма, 18.40 — Телевісті. (К).

бачення. М. Леонів. «Чекайте мого дзвінка». Прем'єра телевізійного спектаклю. Частини перша і друга. 21.30 — «Світ соціалізму». (М). 22.00 — Художній фільм «Шит і меч». III серія. (М). 23.30 — Концерт заслуженого артиста УРСР В. Лидева. (К).

ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ

ЧЕТВЕР, 31 липня. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Телефільм «Життя Матвія Кожем'якіна». Частини перша, 16.15 — Ю. Чедовський. «Веселі та сумні пригоди сірого мишеняти Мініка». (Донецьк). 17.00 — «Погляд». Творчий вечір акторів театру імені Пушкіна. (К). 23.30 — Турнір соціалістичних країн з фехтування. (Мінськ). Друга програма, 18.40 — Телевісті. (К).

ЧЕТВЕР, 31 липня. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Телефільм «Життя Матвія Кожем'якіна». Частини перша, 16.15 — Ю. Чедовський. «Веселі та сумні пригоди сірого мишеняти Мініка». (Донецьк). 17.00 — «Погляд». Творчий вечір акторів театру імені Пушкіна. (К). 23.30 — Турнір соціалістичних країн з фехтування. (Мінськ). Друга програма, 18.40 — Телевісті. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 1 серпня. 10.00 — Новини. (М). 10.15 — Для школярів. «Озовися, син полку!» (М). 10.45 — Концерт ансамблю пісні і танцю Палацу культури Єреванського шкільного заводу. (М). 11.45 — Телефільм «Життя Матвія Кожем'якіна». Частини друга, 16.30 — Для дітей. «Зірочка». (К). 17.00 — Новини. (М). 17.15 — Естрадна програма «Калейдоскоп». (Ленінград). 17.45 — «На актуальні теми». «Зуби дракона». (М). 18.15 — «Піонерське літо». (Львів). 18.40 — Телевісті. (К). 19.15 — Естафета новини. (М). 20.00 — Концерт з Палацу спорту. (М). 21.30 — Програма кольорового телебачення. Теле-театр мініатюр «Тринадцять стільців». (М). 22.30 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 23.30 — Турнір команд соціалістичних країн з фехтування. (Мінськ).